

## Μια δύσκολη νύχτα

**Τ**ο βοηθητικό κτίριο, όπου είχαν βάλει το πτώμα, ήταν αρκετά μακριά από το σπίτι – ένα μικρό υπόστεγο εργαλείων έξω από τον κήπο της κουζίνας. Η λεπτή φέτα του φεγγαριού ήταν χαμηλά στον ουρανό, έριχνε, όμως, αρκετό φως, για να φαίνεται το πλακόστρωτο μονοπάτι που διέσχιζε τον κήπο. Τα οπωροφόρα, στηριγμένα στα καφασωτά τους, απλώνονταν σαν μαύροι ιστοί αράχνης πάνω στους τοίχους. Κάποιος είχε σκάψει· η κρύα, νοτισμένη μυρωδιά αναδεμένου χώματος με τύλιξε και ρίγησα άθελά μου στην ιδέα σκουληκιών και μούχλας.

Ο Τζέιμι το ένιωσε κι ακούμπησε ανάλαφρα το χέρι του στην πλάτη μου.

«Εντάξει, Σάσεναχ;» ψιθύρισε.

«Ναι.» Έπιασα σφιχτά το άλλο χέρι του, για να νιώσω καλύτερα. Δεν μπορεί να έθαβαν την Μπέτι στον κήπο της κουζίνας· για κάτι άλλο πρέπει να είχε γίνει το σκάψιμο, κάτι πιο κοινότοπο, όπως φύτεμα κρεμμυδιών ή χαντάκι για πρώιμο αρακά. Ήταν παρηγορητική η σκέψη, ένιωθα, όμως, το δέρμα μου παγωμένο, διάφανο, να ανατριχιάζει από φόβο.

Ο ίδιος ο Τζέιμι κάθε άλλο παρά ήρεμος ήταν, αν κι εξωτερικά έδειχνε, όπως πάντα, ψύχραιμος. Τον γνώριζε το θάνατο καλά, δεν τον φοβόταν ιδιαίτερα. Ήταν όμως καθολικός και Κέλτης, με έντονη την πεποίθηση ότι υπήρχε ένας άλλος, αθέατος κόσμος, πέρα από την αποσύνθεση του σώματος. Πίστευε ακράδαντα στα *tannasgeach* -τα

πνεύματα- και δεν είχε καμία διάθεση να συναντήσει κάποιον από αυτά. Αφού ήμουν, όμως, εγώ αποφασισμένη, θα αντιμετώπιζε με θάρρος τον άλλο κόσμο για χάρη μου. Μού έσφιξε το χέρι δυνατά και δεν το άφησε.

Έσφιξα κι εγώ το δικό του, νιώθοντας βαθιά ευγνωμοσύνη για την παρουσία του. Πέρα από το αμφισβητήσιμο ζήτημα του πώς θα ένιωθε το φάντασμα της Μπέτι για αυτό που σκόπευα να κάνω, ήξερα πως τον τάραζε βαθιά η ιδέα του σκόπιμου ακρωτηριασμού, όσο κι αν η λογική του έλεγε ότι ένα άψυχο σώμα δεν ήταν τίποτε παραπάνω από πηλός.

«Άλλο πράγμα να βλέπεις άντρες να σακατεύονται μέχρι θανάτου στο πεδίο της μάχης» είχε πει νωρίτερα, διαφωνώντας ακόμη μαζί μου. «Αυτό είν' ο πόλεμος, κι είν' έντιμο, όσο σκληρό κι αν είναι. Να πάρεις, όμως, ένα μαχαίρι και ν' ανοίξεις μια άμοιρη, αθώα γυναίκα εν ψυχρώ...» Με κοίταξε τότε, με μάτια σκοτεινιασμένα, γεμάτα σκέψεις ταραγμένες. «Είσαι σίγουρη πως πρέπει να το κάνεις, Κλαιρ;»

«Ναι, είμαι» είχα πει με τα μάτια καρφωμένα στο περιεχόμενο της τσάντας που ετοιμάζα. Ένα μεγάλο ρολό ξαντό για τα υγρά, μικρά βάζα για δείγματα οργάνων, ένα κοφτερό μαχαίρι δανεισμένο από την κουζίνα... ήταν μια δυσοίωνη συλλογή, χωρίς αμφιβολία. Τύλιξα το ψαλίδι σε μια πετσέτα, για να μη χτυπά πάνω στα άλλα εργαλεία, και το έβαλα στην τσάντα, στοιχίζοντας με προσοχή τα λόγια μου.

«Κοίτα» είπα στο τέλος, και σήκωσα το βλέμμα μου στο δικό του. «Κάτι δεν πάει καλά. Το ξέρω. Κι αν η Μπέτι δολοφονήθηκε, της το χρωστάμε να μάθουμε τι έγινε. Αν δολοφονούσαν εσένα, δε θα ήθελες να κάνει κάποιος ό,τι μπορούσε, για να το αποδείξει; Για να – να εκδικηθεί για εσένα;»

Έμεινε ακίνητος για αρκετή ώρα, με μάτια μισόκλειστα και σκεπτικά, να με κοιτάζει. Ύστερα το πρόσωπό του χαλάρωσε κι ένευσε καταφατικά.

«Ναι, θα το 'θελα» είπε ήρεμα. Πήρε το πριόνι οστών κι άρχισε να το τυλίγει με ένα πανί.

Δεν είχε διαμαρτυρηθεί άλλο. Δε με είχε ξαναρωτήσει αν ήμουν σίγουρη. Απλώς, είχε πει ότι αν είχα σκοπό να το κάνω, θα ερχόταν μαζί μου κι αυτό ήταν όλο.

Όσο για το αν ήμουν σίγουρη... δεν ήμουν. Είχα τη διαρκή αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά με αυτό το θάνατο, δεν ένιωθα, όμως, τόσο σίγουρη για την αίσθησή μου, με το ψυχρό φεγγάρι να βυθίζεται στον άδειο ουρανό και τον άνεμο να αγγίζει τα μάγουλά μου με τα παγερά δάχτυλά του.

Μπορεί να είχε πεθάνει από ατύχημα η Μπέτι, όχι από μοχθηρία. Μπορεί να έκανα λάθος· μπορεί να ήταν, απλώς, αιμορραγία έλκους του οισοφάγου, διάρρηξη ανευρύσματος στο λαιμό ή κάποιο άλλο φυσιολογικό αίτιο. Ασυνήθιστο, αλλά όχι αφύσικο. Μήπως το έκανα μόνο και μόνο για να υπερασπιστώ τη διάγνωσή μου;

Ο άνεμος φούσκωσε το μανδύα μου και τον τράβηξα γύρω μου με το ένα χέρι, ορθώνοντας τη ράχη. Όχι. Δεν ήταν θάνατος από φυσικά αίτια, και το ήξερα. Δεν μπορούσα να πω πώς το ήξερα, ευτυχώς, όμως, ο Τζέιμι δε με είχε ρωτήσει κάτι τέτοιο.

Μια εικόνα πέρασε σαν αστραπή από το μυαλό μου· ο Τζο Αμπερνάθι, με ένα εγκάρδια προκλητικό χαμόγελο στο πρόσωπο, να ψάχνει μέσα σε ένα χαρτόκουτο γεμάτο οστά και να λέει «Απλώς, θέλω να δω, μπορείς να το κάνεις σε νεκρό, λαίδη Τζέιν<sup>1</sup>;»

Μπορούσα. Το είχα κάνει. Μου είχε δώσει ένα κρανίο κι η ανάμνηση της Γκέιλις Ντάνκαν με διαπέρασε σαν υγρός πάγος.

«Δεν είν' ανάγκη να το κάνεις, Κλαιρ.» Το χέρι του Τζέιμι σφίχτηκε γύρω από το δικό μου. «Δε θα σε πάρω για δειλή.» Η φωνή του ήταν απαλή και σοβαρή, μόλις που ακούστηκε μες στον άνεμο.

«Θα με περνούσα εγώ» είπα και τον ένιωσα να νεύει. Το θέμα είχε λήξει, λοιπόν. Αφησε το χέρι μου και προχώρησε μπροστά, για να ανοίξει την πόρτα.

Κοντοστάθηκε και τα συνηθισμένα στο σκοτάδι μάτια μου είδαν την καθαρή, έντονη γραμμή του προφίλ του καθώς γυρνούσε το κεφάλι να αφουγκραστεί. Το φανάρι που κρατούσε μύριζε ζέστη και λάδι, κι η αχνή λάμψη που ξεγλιστρούσε από τις διάτρητες πλευρές του ράντιζε το μανδύα του με μικροσκοπικούς κόκκους φωτός.

Κοίταξα γύρω μου κι ύστερα πίσω, προς το σπίτι. Ήταν αργά και

---

<sup>1</sup> Παρώνυμο που είχε δώσει ο γιατρός Αμπερνάθι στην Κλαιρ από τη λαίδη Τζέιν Γκρέι, γυναική κι ως Βασίλισσα των Εννέα Ημερών. (Σ.τ.Μ.)

τα κεριά έκαιγαν στο πίσω σαλόνι, όπου έπαιζαν ακόμη χαρτιά. Άκουσα ένα αγνό μουρμουρητό φωνών, μόλις άλλαξε ο αέρας, κι ένα απρόσμενο γέλιο. Τα πάνω πατώματα ήταν ολοσκοτεινά – εκτός από ένα παράθυρο, που κατάλαβα ότι ήταν της Τζοκάστα.

«Η θεία σου είναι ακόμη ξύπνια» ψιθύρισα στον Τζέμι. Γύρισε και κοίταξε προς το σπίτι.

«Όχι, ο Ντάνκαν είναι» είπε σιγά. «Άλλωστε, η θεία μου δε χρειάζεται το φως.»

«Μπορεί να της διαβάξει στο κρεβάτι» είπα, σε μια προσπάθεια να ελαφρύνω τη σοβαρότητα της αποστολής μας. Ένα μικρό, απαξιωτικό ξεφύσημα ακούστηκε από τον Τζέμι, η ατμόσφαιρα, όμως, φάνηκε να αλαφρώνει κάπως. Σήκωσε το μάνταλο της πόρτας και την άνοιξε, αποκαλύπτοντας ένα τετράγωνο απόλυτου σκοταδιού. Γύρισα την πλάτη στα φιλικά φώτα του σπιτιού και πέρασα, νιώθοντας λίγο σαν να ήμουν η Περσεφόνη που περνούσε στον Κάτω Κόσμο.

Ο Τζέμι έκλεισε την πόρτα και μου έδωσε το φανάρι.

«Τι κάνεις;» ψιθύρισα, όταν άκουσα το θρόισμα των ρούχων του. Ήταν τόσο το σκοτάδι στην καγκελόπορτα, που το μόνο που έβλεπα από εκείνον ήταν μια σκοτεινή θολούρα, ο ήχος, όμως, που ακολούθησε μου έδωσε να καταλάβω τι έκανε.

«Κατουράω την καγκελόπορτα» μου ψιθύρισε κι έκανε πίσω, με το θρόισμα των ρούχων να ανακοινώνει πως έδενε την περισκελίδα του. «Αφού πρέπει να το κάνουμε, θα το κάνουμε, δεν ήθελα, όμως, να μας ακολουθήσει τίποτα στο σπίτι.»

Αυτή τη φορά ξεφύσηξα εγώ, δεν είπα όμως τίποτε, όταν επέμεινε να ακολουθήσει την ίδια ιεροτελεστία και στην πόρτα του υπόστεγου. Είτε έφταιγε η φαντασία είτε όχι, η νύχτα τούτη φάνταζε γεμάτη, σαν να σάλευαν αόρατα πράγματα μες στο σκοτάδι, που μουρμούριζαν μες στον άνεμο σιγανά.

Ένωσα σχεδόν ανακούφιση, όταν μπήκα μέσα, στην ασάλευτη ατμόσφαιρα, παρά τις οσμές του θανάτου που έσμιγαν με εκείνες της νοτερής σκουριάς, του σαπισμένου άχυρου και του μουχλιασμένου ξύλου. Ακούστηκε αγνό μεταλλικό τρίξιμο, όταν το φύλλο του φαναριού γλίστρησε προς τα πίσω και μια εκτυφλωτική δεσμίδα φωτός έλουσε το μικρό υπόστεγο.

Είχαν αφήσει τη νεκρή σκλάβα σε μια σανίδα πάνω σε δυο τρίποδα, τυλιγμένη σε ένα τραχύ σάβανο από μουσελίνα. Δίπλα της υπήρχε ένα μικρό καρβέλι ψωμί κι ένα κύπελλο μπράντι. Μια μικρή ανθοδέσμη από ξερά βότανα, προσεχτικά δεμένα κόμπο, ήταν αφημένη πάνω στο σάβανο, ακριβώς πάνω από την καρδιά. Ποιος να τα είχε αφήσει; αναρωτήθηκα. Σίγουρα, κάποια από τις υπόλοιπες σκλάβες. Ο Τζέμι έκανε τον Σταυρό του, μόλις το είδε, και με κοίταξε σχεδόν κατηγορηματικά.

«Είν' γρουσουζιά να πιάνεις ό,τι αφήνουν στους τάφους.»

«Είμαι σίγουρη πως γρουσουζιά είναι να τα παίρνεις» τον διαβεβαίωσα χαμηλόφωνα, αν κι έκανα κι εγώ τον Σταυρό μου, πριν πάρω τα αντικείμενα να τα αφήσω στο πάτωμα σε μια γωνιά του υπόστεγου. «Θα τα βάλω πίσω, όταν τελειώσω.»

«Μμμμ. Στάσου ένα λεπτό, Σάσσεναχ. Μην την αγγίζεις ακόμη.»

Έψαξε στα βάθη του μανδύα του κι έβγαλε ένα μικροσκοπικό μπουκάλι. Τράβηξε το φελλό κι αφού έφερε τα δάχτυλα στο στόμιο, έριξε λίγο υγρό που το τίνανε πάνω στο πτώμα, μουρμουρίζοντας μια σύντομη προσευχή στα γαελικά, που αναγνώρισα ως επίκληση προς τον Άγιο Μιχαήλ να μας προστατέψει από δαίμονες, γκουλ και μυστήριους θορύβους της νύχτας. Πολύ χρήσιμη.

«Αγιασμός είναι αυτό;» ρώτησα δύσπιστα.

«Ε, βέβαια. Τον πήρα απ' τον πατέρα Λεκλέρκ.» Σταύρωσε το πτώμα κι ακούμπησε το χέρι στην καλυμμένη καμπύλη του κεφαλιού, πριν νεύσει απρόθυμα την έγκρισή του να ξεκινήσω.

Έβγαλα ένα νυστέρι από την τσάντα μου κι έσκισα με προσοχή τη ραφή του σάβανου. Είχα φέρει μια γερή βελόνα και κερωμένη κλωστή, για να ράψω το σώμα με λίγη τύχη, θα κατάφερνα να επισκευάσω και το σάβανο αρκετά, ώστε να μην καταλάβει κανείς τι είχα κάνει.

Το πρόσωπό της ήταν σχεδόν αγνώριστο, με τα στρογγυλά μάγουλα σακουλιασμένα και βαθουλωμένα, το εβένινο δέρμα της να έχει γίνει σταχτί, τα χείλη και τα αυτιά να έχουν πάρει μια μακάβρια μαβιά απόχρωση. Το έκανε ακόμη πιο εύκολο αυτό, αφού ήταν ολοφάνερο πως δεν ήταν παρά ένα κέλυφος, όχι η γυναίκα που είχα δει πριν. Η γυναίκα εκείνη, σκέφτηκα, αν βρισκόταν ακόμη κάπου εκεί γύρω, δε θα είχε καμία αντίρρηση.

Ο Τζέιμι έκανε πάλι τον Σταυρό του κι είπε κάτι σιγανά στα γαελικά· ύστερα έμεινε ακίνητος, με το φανάρι κρατημένο ψηλά, για να μπορέσω να δουλέψω στο φως του. Η λάμψη έριχνε τη σκιά του στον τοίχο του υπόστεγου, γιγάντια κι αλλόκοσμη στον τρεμάμενο χορό της. Πήρα το βλέμμα μου από πάνω της και στράφηκα στη δουλειά μου.

Ακόμη κι η πιο απλή κι αποστειρωμένη σύγχρονη νεκροψία δεν είναι παρά σκέτο σφαγείο, κι εδώ τα πράγματα δεν πήγαιναν καλύτερα – ειδικά με την έλλειψη φωτός, νερού κι εξειδικευμένων εργαλείων.

«Δε χρειάζεται να κοιτάς, Τζέιμι» είπα κι έκανα πίσω ένα λεπτό, για να σκουπίσω με τον καρπό μου το μέτωπο. Παρά το κρύο μέσα στο υπόστεγο, είχα ιδρώσει από τη σκληρή δουλειά της διάνοιξης του στέρνου κι η ατμόσφαιρα ήταν βαριά από τις οσμές του ανοιγμένου πτώματος. «Έχει ένα καρφί στον τοίχο· μπορείς να κρεμάσεις το φανάρι, αν θέλεις να βγεις λίγο έξω.»

«Εντάξει είμαι, Σάσεναχ. Τι 'ν' εκείνο;» Έσκυψε κι έδειξε με προσοχή. Η ταραχή στο πρόσωπό του είχε αντικατασταθεί από ενδιαφέρον.

«Η τραχεία και οι βρόγχοι» απάντησα, ακολουθώντας το κομψό σχήμα των χόνδρων, «και τμήμα του πνεύμονα. Αφού είσαι εντάξει, μπορείς να μου φέρεις λίγο πιο κοντά το φως εδώ, σε παρακαλώ;»

Χωρίς διαστολές, δεν μπορούσα να ανοίξω το θωρακικό κλωβό αρκετά, για να φανούν ολόκληροι οι πνεύμονες, έβλεπα όμως αρκετά, για να θεωρήσω ότι μπορούσα να αποκλείσω κάποιες πιθανότητες. Οι επιφάνειες και των δύο πνευμόνων ήταν μαύρες και κοκκώδεις. Η Μπέτι ήταν γύρω στα σαράντα κι είχε ζήσει όλη τη ζωή της δίπλα σε αναμμένες φωτιές.

«Οτιδήποτε εισπνέεις και δε βγαίνει με τον βήχα -καπνός, κάπνα, νέφος και τα λοιπά- περνάει σιγά-σιγά από τον ιστό των πνευμόνων και τα πλευρά» εξήγησα, ανασηκώνοντας ένα τμήμα από την πλευρική μεμβράνη με την άκρη του νυστεριού. «Το σώμα, όμως, δεν μπορεί να το αποβάλλει εντελώς, και μένει εκεί. Ο πνεύμονας ενός παιδιού θα είχε ένα ωραίο, ρόδινο χρώμα.»

«Κι ο δικός μου έτσι είναι;» Ο Τζέιμι έπνιξε ένα μικρό, αντανакλαστικό βήχα. «Και τι 'ν' το νέφος;»

«Η ατμόσφαιρα στις πόλεις, όπως το Εδιμβούργο, όπου ο καπνός αναμιγνύεται με την ομίχλη του νερού.» Μιλούσα αφηρημένα, γρυλίζοντας ελαφρά καθώς τραβούσα τα πλευρά, για να κοιτάξω στη σκιασμένη κοιλότητα. «Οι δικοί σου δε θα είναι τόσο άσχημα, αφού έχεις ζήσει τόσο πολύ στην εξοχή και σε μέρη χωρίς θέρμανση. Οι καθαροί πνεύμονες είναι μία από τις αποζημιώσεις του να ζεις χωρίς φωτιά.»

«Καλό να το ξέρεις, σαν δεν έχεις άλλη επιλογή» είπε εκείνος. «Αν είχαν να διαλέξουν, οι περισσότεροι μάλλον θα διάλεγαν ζεστασιά με βήχα.»

Δεν τον κοίταξα, χαμογέλασα, όμως, καθώς άνοιγα τον άνω λοβό του δεξιού πνεύμονα.

«Θα το έκαναν, και το κάνουν.» Καμία ένδειξη αιμορραγίας στους πνεύμονες. Δεν υπήρχε αίμα στους αεραγωγούς. Καμία απόδειξη πνευμονικού εμβολισμού. Ούτε παρουσία αίματος στο στήθος ή την κοιλιακή κοιλότητα, αν και υπήρχε κάποια διαρροή. Το αίμα πήζει μετά το θάνατο, σταδιακά όμως υγροποιείται και πάλι.

«Δώσε μου λίγη ακόμη γάζα, μπορείς;» Αν έβρισκε κανείς λίγο αίμα στο σάβανο δε θα ανησυχούσε, δεδομένου του εντυπωσιακού τρόπου που είχε χαθεί η Μπέτι, δεν ήθελα, όμως, να υπάρχει τόσο, που να κάνει κάποιον αρκετά καχύποπτο, ώστε να ρίξει μέσα μια ματιά.

Έσκυψα να πάρω το πανί από το χέρι του κι ακούμπησα, χωρίς να το σκεφτώ, το χέρι στο πλάι του πτώματος. Το σώμα άφησε ένα βαθύ βογγητό κι ο Τζέιμι τινάχτηκε πίσω, αφήνοντας μια κραυγή έκπληξης, με το φως να κουνιέται σαν τρελό.

Είχα τιναχτεί κι εγώ, συνήλθα, όμως, αμέσως.

«Δεν είναι τίποτα» είπα, με την καρδιά μου να χτυπά γοργά και τον ιδρώτα στο πρόσωπό μου να έχει ξαφνικά παγώσει. «Παγιδευμένα αέρια είναι μόνο. Πολλές φορές αφήνουν τα πτώματα παράξενους θορύβους.»

«Ναι.» Ο Τζέιμι ξεροκατάπιε κι ένευσε, κρατώντας σταθερά τώρα το φανάρι. «Ναι, το 'χω δει πολλές φορές. Σε ξαφνιάζει, όμως, λίγο, δε σε ξαφνιάζει;» Μου χαμογέλασε στραβά, παρά το λεπτό στρώμα ιδρώτα που γυάλιζε στο μέτωπό του.

«Ναι, το κάνει.» Σκέφτηκα πως είχε σίγουρα έρθει αντιμέτωπος με

αρκετά πτώματα, όλα τους αταρτίχευτα, κι ήταν μάλλον εξοικειωμένος με τα φαινόμενα του θανάτου όσο κι εγώ. Ακούμπησα με προσοχή το χέρι στο ίδιο σημείο, δεν ακούστηκε, όμως, άλλος θόρυβος και συνέχισα την εξέτασή μου.

Άλλη μία διαφορά ανάμεσα στην αυτοσχέδια αυτή νεκροτομή και τη σύγχρονη μορφή της, ήταν η έλλειψη γαντιών. Τα χέρια μου ήταν ματωμένα μέχρι τους καρπούς και τα όργανα κι οι μεμβράνες είχαν μια αμυδρή αλλά δυσάρεστη γλοιώδη αίσθηση. Όσο κρύο κι αν έκανε μέσα στο υπόστεγο, η αμείλικτη διαδικασία της αποσύνθεσης είχε ξεκινήσει. Έβαλα το χέρι κάτω από την καρδιά και τη σήκωσα προς το φως, αναζητώντας μεγάλους αποχρωματισμούς στην επιφάνεια ή ορατές ρήξεις των μεγάλων αγγείων.

«Κουνιούνται κιόλας, μερικές φορές» είπε ο Τζέιμι, μετά από ένα λεπτό. Είχε έναν αλλόκοτο τόνο η φωνή του και γύρισα να τον κοιτάξω ξαφνιασμένη. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο πρόσωπο της Μπέτι, με ένα απόμακρο βλέμμα, όμως, που φανέρωνε πως σκεφτόταν κάτι άλλο.

«Ποιοι κουνιούνται;»

«Τα κουφάρια.»

Ανατριχίλα σκέπασε τα μπράτσα μου. Είχε δίκιο, αν και μου φάνηκε πως περισσότερο μιλούσε στον εαυτό του εκείνη τη στιγμή.

«Ναι» είπα, όσο πιο αδιάφορα μπορούσα, γυρνώντας και πάλι στη δουλειά μου. «Κοινά μεταθανάτια φαινόμενα. Συνήθως, πρόκειται απλώς για κίνηση αερίων.»

«Είδα μια φορά έναν νεκρό να κάθεται» είπε με φωνή το ίδιο αδιάφορη όσο η δική μου.

«Πού, σε αγρυπνία; Δεν ήταν στ' αλήθεια νεκρός;»

«Όχι, στη φωτιά. Κι ήταν για τα καλά πεθαμένος.»

Γύρισα απότομα και τον κοίταξα. Η φωνή του ήταν επίπεδη και σοβαρή, το πρόσωπό του, όμως, είχε πάρει μια έκφραση, σαν να βρισκόταν μίλια μακριά. Ότι κι αν είχε δει, το έβλεπε ξανά εκείνη τη στιγμή.

«Μετά το Κάλοντεν, οι Άγγλοι έκαιγαν τους νεκρούς Χαϊλάντερ στο πεδίο. Μυρίζαμε τις φωτιές, μα εγώ δεν είχα δει καμιά, παρά μόνο σαν μ' έβγαλαν και μ' έβαλαν σε ένα κάρο, για να με στείλουν πίσω.»



Είχε μείνει ξαπλωμένος κάτω από ένα στρώμα άχυρου, με τη μύτη κολλημένη σε μια χαραμάδα στις σανίδες, για να αναπνέει. Ο αμαξάς είχε κάνει τον κύκλο φεύγοντας από το πεδίο, για να αποφύγει ερωτήσεις από τους στρατιώτες κοντά στην αγροικία, και σε κάποιο σημείο σταμάτησε να περιμένει μια ομάδα στρατιωτών να περάσουν.

«Είχαν ανάψει καινούργια πυρά, λίγο πιο πέρα. Δεν είχε πολλή ώρα που την είχαν ανάψει – τα ρούχα είχαν μόλις αρχίσει ν' αρπάζουν. Είδα τον Γκράχαμ Γκλέσπι στο σωρό κοντά σ' εμένα, κι ήταν σίγουρα νεκρός, αφού 'χε το σημάδι από πιστολιά στον κρόταφό του.»

Το κάρο περίμενε για αρκετή ώρα, όπως του φάνηκε, αν και ήταν δύσκολο να καταλάβει μέσα στην παραζάλη του πόνου και του πυρετού. Όσο κοιτούσε, όμως, είχε δει τον Γκλέσπι να ανακάθεται ξαφνικά μέσα στις φλόγες και να γυρίζει το κεφάλι του.

«Κοιτούσε καταπάνω μου» είπε. «Αν ήμουν στα καλά μου, θαρρώ πως θα 'χα ουρλιάξει για τα καλά. Έτσι όπως ήμουν, μου φάνηκε κάπως... φιλικό απ' τη μεριά του.» Έκρυβε μια ανήσυχη θυμηδία η φωνή του. «Μου φάνηκε σαν να μου 'λεγε πως δεν ήταν και τόσο άσχημα, τελικά, να 'σαι νεκρός. Ή αυτό, ή με καλωσόριζε στην κόλαση, ίσως.»

«Μεταθανάτια συστολή» είπα απορροφημένη από την ανασκαφή του πεπτικού συστήματος. «Η φωτιά κάνει τους μυσ να συσπώνται και τα μέλη παίρνουν στάσεις σαν να είναι ζωντανά. Μπορείς να φέρεις πιο κοντά το φως;»

Είχα βγάλει τον οισοφάγο κι έκανα με προσοχή κατά μήκος τομή, ανοίγοντας τον πλαδαρό ιστό. Υπήρχε κάποιος ερεθισμός στο κάτω μέρος κι είχε αίμα εκεί, όχι όμως ίχνη ρήξης ή αιμορραγίας. Έσκυψα και μισόκλεισα τα μάτια, για να δω καλύτερα τη φαρυγγική κοιλότητα, ήταν όμως πολύ σκοτεινά για να ξεχωρίσω πολλά πράγματα εκεί. Δεν είχα καθόλου κατάλληλο εξοπλισμό για λεπτομερή εξέταση, αντί για αυτό, λοιπόν, ξαναγύρισα στην άλλη άκρη και πέρασα το χέρι κάτω από το στομάχι, για να το ανασηκώσω.

Η αίσθηση που είχα από την αρχή ότι κάτι δεν πήγαινε καλά έγινε πολύ έντονη. Αν κάτι δεν ήταν εντάξει, αυτό ήταν το πιο πιθανό σημείο όπου θα έβρισκα αποδείξεις. Τόσο η λογική όσο κι η έκτη αίσθησή μου το επιβεβαίωναν.

Δεν υπήρχε τροφή στο στομάχι. Ύστερα από τόσον εμετό, δε μου

έκανε έκπληξη κάτι τέτοιο. Όταν έκοψα, όμως, το δυνατό μυϊκό τοίχωμα, η έντονη οσμή ιπεκακουάνας επικράτησε της οσμής του πτώματος.

«Τι;» Ο Τζέιμι έγειρε στο επιφώνημά μου και κοίταξε με σμιγμένα φρύδια το πτώμα.

«Ιπεκακούανα. Εκείνος ο τσαρλατάνος της έδωσε ιπεκακούανα – και πρόσφατα! Τη μυρίζεις;»

Μόρφασε με αηδία, μύρισε, όμως, προσεχτικά και κούνησε το κεφάλι συμφωνώντας.

«Δεν είναι σωστό να τη δώσεις, αν έχεις κάποιον με ανακατεμένο στομάχι; Έδωσες κι εσύ μια φορά στην Μπέκι Μακλίοντ ιπεκακούανα, όταν είχε πει κείνο το μπλε πράμα που 'χεις.»

«Σωστά.» Η πεντάχρονη Μπέκι είχε πει μιού μπουκάλι από το μείγμα αρσενικού που είχα φτιάξει, για να δηλητηριάσω τα ποντίκια, μαγεμένη από το απαλό γαλάζιο χρώμα, χωρίς προφανώς να πτοηθεί από τη γεύση. Αφού άρεσε και στα ποντίκια... «Το έκανα, όμως, αμέσως. Δεν έχει νόημα να το δώσεις ώρες μετά, όταν το δηλητήριο ή ο παράγοντας που προκαλεί ερεθισμό έχει ήδη φύγει από το στομάχι.»

Με βάση τις ιατρικές γνώσεις όμως του Φέντιμαν, θα το ήξερε αυτό; Ίσως της είχε ξαναδώσει ιπεκακούανα, γιατί δεν ήξερε τι άλλο να κάνει. Συνοφρωθήκα και ξαναγύρισα στο πυκνό τοίχωμα του στομάχου. Ναι, εδώ ήταν η πηγή της αιμορραγίας: το εσωτερικό τοίχωμα έδειχνε αδρό, σκουροκόκκινο σαν ψιλοκομμένο κρέας. Υπήρχε ένα μικρό ποσοστό υγρού στο στομάχι: καθαρή λέμφος που είχε αρχίσει να διαχωρίζεται από το θρομβωμένο αίμα που είχε απομείνει στο σώμα.

«Λες, λοιπόν, πως μπορεί να τη σκότωσε η ιπεκακούανα;»

«Έτσι έλεγα... τώρα, όμως, δεν είμαι και τόσο σίγουρη» μουρμούρισα και συνέχισα να ψάχνω με προσοχή. Είχα σκεφτεί ότι αν είχε δώσει ο Φέντιμαν στην Μπέτι μεγάλη δόση ιπεκακουάνας, μπορεί ο βίαιος εμετός που θα προκαλούσε να είχε οδηγήσει σε εσωτερική ρήξη κι αιμορραγία – δεν έβρισκα, όμως, ενδείξεις για κάτι τέτοιο. Με το νυστέρι άνοιξα ακόμη περισσότερο το στομάχι, παραμέρισα τις άκρες κι άνοιξα το δωδεκαδάκτυλο.

«Μπορείς να μου δώσεις ένα από τα μικρά άδεια βάζα; Και το μπουκάλι για την πλύση, σε παρακαλώ;»

Ο Τζέιμι κρέμασε το φανάρι στο καρφί και γονάτισε να ψάξει

μέσα στην τσάντα, όσο εγώ έψαχνα ακόμη περισσότερο μες στο στομάχι. Υπήρχε ένα κοκκώδες υλικό που σχημάτιζε μια ωχρή βλέννα στους αύλακες των πτυχώσεων. Το έβουσα με προσοχή, ανακαλύπτοντας ότι ξεκολλούσε με ευκολία, αφήνοντας μια πυκνή, κοκκώδη πάστα στα ακροδάχτυλά μου. Δεν ήμουν σίγουρη τι ήταν, μια υποψία, όμως, είχε αρχίσει να μεγαλώνει δυσάρεστα στο πίσω μέρος του μυαλού μου. Είχα σκοπό να ξεπλύνω το στομάχι, να μαζέψω τα υπολείμματα και να τα πάρω στο σπίτι, για να τα εξετάσω κάτω από δυνατό φως, το πρωί. Αν ήταν αυτό που σκεφτόμουν –

Χωρίς προειδοποίηση, η πόρτα του υπόστεγου άνοιξε διάπλατα. Μια ριπή παγωμένου αέρα έκανε τη φλόγα του φαναριού να δυναμώσει ξαφνικά – τόσο που να μου φανερώσει το πρόσωπο του Φίλιπ Γουάιλι, χλομισασμένο από το σοκ στην είσοδο.

Με κοιτούσε με στόμα μισάνοιχτο· το έκλεισε και κατάπιε με τόση δυσκολία, που τον άκουσα καθαρά. Τα μάτια του ακολούθησαν αργά το σκηνικό και ξαναγύρισαν στο πρόσωπό μου, δυο μεγάλες λίμνες φρίκης.

Ήταν και για μένα μεγάλο το σοκ. Η καρδιά μου κόντευε να σπάσει, τα χέρια μου είχαν παγώσει, το μυαλό μου όμως έτρεχε σαν τρελό.

Τι θα γινόταν αν προκαλούσε φασαρία; Θα ήταν το φρικτότερο σκάνδαλο, είτε κατάφερνα να εξηγήσω τι έκανα είτε όχι. Αν δεν τα κατάφερνα – ο φόβος με παράσυρε σαν παγωμένο κύμα. Παρά λίγο να με κάψουν για μαγεία άλλη μια φορά, κι αυτή μου έφτανε και μου περίσσευε.

Ένωσα μια κίνηση στον αέρα κοντά στα πόδια μου και κατάλαβα πως ο Τζέιμι ήταν κρυμμένος στη σκιά κάτω από το τραπέζι. Το φως του φαναριού ήταν δυνατό, δεν έφτανε όμως παντού. Έστεκα σε μια σκοτεινή λίμνη από τη μέση και κάτω. Δεν τον είχε δει ο Γουάιλι. Έβουρα το δάχτυλο του ποδιού και τον σκούνησα, για να μείνει ακίνητος.

Πίεσα τον εαυτό μου να χαμογελάσει στον Φίλιπ Γουάιλι, παρ' όλο που η καρδιά μου είχε σφηνώσει στο λαιμό και χτυπούσε σαν τρελή. Κατάπιε με δυσκολία κι είπα το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό, το οποίο έτυχε να είναι «Καλησπέρα.»

Έγλειψε τα χείλη. Δε φορούσε ούτε πούδρα ούτε σημαδάκι αυτή τη φορά, ήταν όμως άσπρος σαν το σεντόνι.

«Κυρία... Φρέιζερ» είπε και κατάπιε ξανά. «Εγώ -εε- τι *κάνετε* εκεί πέρα;»

Θα έλεγα ότι ήταν αρκετά προφανές, αλλά υπέθεσα ότι εννοούσε γιατί έκανα αυτό που έκανα – και δεν είχα καμία πρόθεση να του εξηγήσω.

«Να μη σας νοιάζει αυτό» είπα αρκετά κοφτά, ξαναβρίσκοντας λίγη από την ψυχραιμία μου. «*Εσείς* τι *κάνετε* και τριγυρνάτε, παραμονεύοντας μες στη μαύρη νύχτα;»

Μάλλον ήταν καλή η ερώτησή μου, γιατί η απροκάλυπτη φρίκη στην έκφρασή του έδωσε τη θέση της στην επιφυλακτικότητα. Το κεφάλι του τινάχτηκε, σαν να ήθελε να γυρίσει και να κοιτάξει πίσω. Σταμάτησε πριν το κάνει, τα μάτια μου, όμως, ακολούθησαν την κατεύθυνση της κίνησής του. Ένας άντρας έστεκε στο σκοτάδι πίσω του. Ένας άντρας ψηλός, που τώρα προχώρησε μπροστά, με πρόσωπο που πρόβαλε ωχρό στο φως του φαναριού και μάτια σαρδόνια, σαν πράσινα φραγκοστάφυλα. Ο Στίβεν Μπόνετ.

«Ιησούς Χριστός Νικάει» είπα.

Ένα σωρό πράγματα έγιναν εκείνη τη στιγμή: ο Τζέιμι πετάχτηκε κάτω από το τραπέζι με την ταχύτητα κόμπρας που επιτίθεται, ο Φίλιπ Γουάλι τινάχτηκε τρομαγμένος πίσω με μια τρομαγμένη κραυγή και το φανάρι έπεσε από το καρφί στο πάτωμα. Η μυρωδιά από λάδι και μπράντι ξεχύθηκε παντού, ένα απαλό *γουους* ακούστηκε σαν καμίνι που ανάβει και το σάβανο στα πόδια μου πήρε φωτιά.

Ο Τζέιμι είχε εξαφανιστεί. Ακούστηκαν φωνές έξω στο σκοτάδι κι ήχος ποδιών στα τούβλα που έτρεχαν. Κλότσησα το φλεγόμενο ύφασμα, προσπαθώντας να το ποδοπατήσω.

Το ξασσέφτηκα, όμως, κι όρμησα προς το τραπέζι, το πέταξα κάτω κι άδειασα το περιεχόμενό του. Άδραξα το φλεγόμενο σάβανο με το ένα χέρι και το έσυρα πάνω από το πτώμα και το αναποδογυρισμένο τραπέζι. Το πάτωμα του υπόστεγου ήταν γεμάτο πριονίδι, που ήδη καιγόταν εδώ κι εκεί. Κλότσησα με δύναμη το φανάρι και το αναποδογύρισα στις ξερές σανίδες του τοίχου, χύνοντας το υπόλοιπο λάδι που πήρε αμέσως φωτιά.

Φωνές ακούγονταν από τον κήπο της κουζίνας, φωνές γεμάτες φόβο· έπρεπε να φύγω από εκεί. Άρπαξα την τσάντα μου και το έσκασα,

με χέρια καταματωμένα, μες στη νύχτα – με τη γροθιά μου καλά κλεισμένη γύρω από την απόδειξη. Ήταν το μόνο σίγουρο πράγμα μέσα σε εκείνο το χάος που επικρατούσε. Δεν είχα ιδέα τι συνέβαινε ή τι μπορεί να συνέβαινε μετά, τουλάχιστον ήμουν σίγουρη πως είχα δίκιο. Η Μπέτι είχε πράγματι δολοφονηθεί.

Στον κήπο ήταν δυο ταραγμένοι υπηρέτες, που είχαν μάλλον ξυπνήσει από τη φασαρία. Έτρεχαν εδώ κι εκεί, χωρίς να ξέρουν τι να κάνουν, και φώναζαν ο ένας στον άλλο, με μοναδικό φως, όμως, το μισερό φεγγάρι ήταν εύκολο να χαθώ στις σκιές και να τους ξεγλιστρήσω.

Κανείς δεν είχε βγει ακόμη από το σπίτι, οι φωνές κι οι φλόγες όμως θα τραβούσαν σύντομα την προσοχή. Κόλλησα σκυφτή στον τοίχο, κρυμμένη από τη σκιά του κορμού μιας σμεουριάς, τη στιγμή που άνοιξε η αυλόπορτα κι άλλοι δυο σκλάβοι έτρεξαν από το στάβλο, μισοντυμένοι κι ακατάληπτοι, φωνάζοντας κάτι για τα άλογα. Η μυρωδιά καμένου ήταν έντονη στην ατμόσφαιρα και σίγουρα είχαν νομίσει πως ο στάβλος είχε πάρει ή ήταν έτοιμος να πάρει φωτιά.

Η καρδιά μου χτυπούσε τόσο δυνατά στο στήθος, που την ένιωθασαν γροθιά. Πέρασε από μπροστά μου η εικόνα της πλαδαρής καρδιάς που κρατούσα πριν από λίγο στο χέρι μου και της δικής μου εκείνη τη στιγμή – έναν σκουροκόκκινο κόμπο λείου μυός, να πάλλεται και να χτυπά αλόγιστα στην ασφαλή φωλιά του ανάμεσα στους πνεύμονες.

Οι πνεύμονες πάλι δε λειτουργούσαν και τόσο καλά όσο η καρδιά· η ανάσα μου έβγαινε κοφτή και με δυσκολία τόσο δυνατά, που προσπάθησα να την πνίξω από φόβο μη με ακούσουν. Κι αν έσερναν το βεβηλωμένο σώμα της Μπέτι από το υπόστεγο; Δε θα ήξεραν ποιος ήταν υπεύθυνος για τον ακρωτηριασμό, η ανακάλυψη όμως θα προκαλούσε τρομαχτική κατακραυγή και θα ακολουθούσαν εξωφρενικές φήμες και γενική υστερία.

Μια λάμψη ξεχώριζε τώρα από τον πέρα τοίχο του κήπου της κουζίνας. Η στέγη του υπόστεγου είχε αρχίσει να καίγεται, με τα λεπτά ξύλα της να κυριώνουν και να καπνίζουν ζωσμένα στις φλόγες.

Ο ιδρώτας κυλούσε πίσω από τα αυτιά μου, η ανάσα μου όμως

άρχισε να βγαίνει πιο εύκολα, όταν είδα τους σκλάβους να στέκουν στην αυλόπορτα κολλημένοι ο ένας κοντά στον άλλο και να κοιτούν με δέος. Φυσικά· δε θα δοκίμαζαν να τη σβήσουν, τόσο δυνατή που ήταν τώρα πια. Το κοντινότερο νερό ήταν στις ποτίστρες των αλόγων. Μέχρι να πάρουν κουβάδες, το υπόστεγο θα είχε γίνει στάχτη. Δεν υπήρχε τίποτα εκεί κοντά να καεί. Καλύτερα να το άφηναν να χαθεί.

Καπνός αναδύοταν όλο και πιο πυκνός ψηλά στον ουρανό. Γνωρίζοντας τι υπήρχε μέσα στο υπόστεγο, ήταν πολύ εύκολο να φανταστεί κανείς φασματικές μορφές στα διάφανα σύννεφά του. Τότε, η φωτιά έσκισε τη σκεπή και οι φλόγες της φώτισαν τον καπνό από κάτω με μια αλλόκοση, όμορφη λάμψη.

Ένα στριγγό κλάμα ξέσπασε πίσω μου και γύρισα να δω, χτυπώντας τον αγκώνα στον τούβλινο τοίχο. Η Φαίδρα έβγαινε από την αυλόπορτα, με την Γκάσι και άλλη μια σκλάβο πίσω της. Πέρασε τον κήπο τρέχοντας κι ουρλιάζοντας «Μαμά!», με το λευκό μισοφόρι της να φωτίζεται από τις φλόγες που ξεπηδούσαν τώρα από τις τρύπες στη σκεπή του υποστεγού, τινάζοντας σπίθες παντού.

Οι άντρες στην αυλόπορτα την έπιασαν, ενώ οι γυναίκες έτρεχαν πίσω της με τα χέρια απλωμένα, φωνάζοντας γεμάτες ανησυχία. Ένωσα τη γεύση του αίματος στο στόμα μου και συνειδητοποίησα ότι είχα δαγκώσει το χεΐλι μου. Έκλεισα σπασμωδικά τα μάτια, προσπάθησα να μην ακούω τις φρενιασμένες κραυγές της Φαίδρα και τις φωνές όσων προσπαθούσαν να την παρηγορήσουν.

Τρομαχτική ενοχή με κατέκλυσε. Η φωνή της μου θύμιζε τόσο την Μπρι και φανταζόμουν τόσο καθαρά πώς θα ένιωθε εκείνη, αν ήταν το δικό μου σώμα που καιγόταν σε εκείνο το υπόστεγο. Η Φαίδρα όμως θα ένιωθε πολύ χειρότερα, αν δεν είχα αφήσει να ξεσπάσει αυτή η φωτιά. Τα χέρια μου έτρεμαν από το κρύο και την ένταση, έπιασα, όμως, την τσάντα μου που είχε πέσει στο χώμα πλάι στα πόδια μου.

Τα ένιωθα κοκαλωμένα, απαίσια, γεμάτα ξεραμένο αίμα και λέμφο. Δεν έπρεπε – *δεν έπρεπε* να με βρουν έτσι. Έψαξα με το ελεύθερο χέρι μου και βρήκα ψηλαφιστά ένα βάζο με καπάκι που χρησιμοποιούσα, συνήθως για να φυλάω τις βδέλλες, και το μικρό μπουκάλι με διάλυμα αλκοόλης και νερού.

Δεν έβλεπα, ένιωθα όμως το αίμα να σπάει και να ξεκολλάει από

τα μουδιασμένα δάχτυλά μου, κι έτριψα με προσοχή το περιεχόμενο του χεριού μου μέσα στο βάζο. Τα δάχτυλά μου έτρεμαν τόσο πολύ, που δεν μπορούσα να πιάσω το φελλό του μπουκαλιού. Τελικά, κατάφερα να τον βγάλω με τα δόντια κι έριξα το αλκοόλ στην ανοιχτή παλάμη μου, ξεπλένοντας τα κοκκώδη υπολείμματα μες στο βάζο.

Το σπίτι είχε πια ξεσηκωθεί. Άκουγα φωνές από εκείνη την κατεύθυνση. Τι συνέβαινε; Πού ήταν ο Τζέιμι – και πού ήταν ο Μπόνετ κι ο Φίλιπ Γουάιλι; Ο Τζέιμι δεν ήταν οπλισμένος με τίποτε άλλο πέρα από εκείνο το μπουκάλι με αγιασμό· άραγε, οι άλλοι ήταν οπλισμένοι; Τουλάχιστον, δεν είχα ακούσει πυροβολισμούς – οι λεπίδες, όμως, δεν έκαναν θόρυβο.

Ξέπλυνα βιαστικά τα δυο χέρια μου με το υπόλοιπο υγρό από το μπουκάλι και τα σκούπισα στη σκουρόχρωμη φόδρα του μανδύα μου, όπου δε θα φάνινονταν οι λεκέδες. Ο κόσμος έτρεχε πέρα-δώθε στον κήπο, σκιές περνούσαν σαν φαντάσματα στα δρομάκια, λίγα μόλις μέτρα από την κρυψώνα μου. Γιατί ήταν τόσο αθόρυβοι; Ήταν στ' αλήθεια άνθρωποι ή σκιές που τις είχε ξυπνήσει η ιεροσυλία μου;

Μία σκιά τότε φώναξε, μια άλλη αποκρίθηκε. Συνειδητοποίησα αμυδρά πως οι άνθρωποι που έτρεχαν δεν έκαναν φασαρία, γιατί ήταν ξυπόλητοι και γιατί τα αυτιά μου βούιζαν. Το πρόσωπό μου ήταν λουσομένο στον κρύο ιδρώτα, τα χέρια μου πολύ πιο μουδιασμένα, απ' όσο θα δικαιολογούσε η παγωνιά.

*Είσαι ηλίθια, Μπίτσαμ, σκέφτηκα. Θα λιποθυμήσεις. Κάτσε κάτω!*

Πρέπει να κατάφερα να καθίσω, γιατί συνήλθα μερικά λεπτά αργότερα, σωριασμένη στο χώμα κάτω από τη σμεουριά, μισοακουμπισμένη στον τοίχο. Ο κήπος της κουζίνας ήταν πια γεμάτος κόσμο, αχνές φιγούρες καλεσμένων κι υπηρετών, μορφές ακαθόριστες, σαν φαντάσματα με τα μισοφόρια τους.

Περίμενα να πάρω μερικές ανάσες, για να σιγουρευτώ ότι είχα συνέλθει, και σηκώθηκα αδέξια, για να βγω στο σκοτεινό μονοπάτι, με την τσάντα στο χέρι.

Το πρώτο άτομο που είδα ήταν ο Ταγματάρχης Μακντόναλντ, που έστεκε στο μονοπάτι και παρακολουθούσε το υπόστεγο να καίγεται, με τη λευκή περούκα του να λαμπυρίζει στο φως της φωτιάς. Τον άρπαξα από το μπράτσο και τον τρόμαξα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησα, χωρίς να μπω στον κόπο να ζητήσω συγγνώμη.

«Πού είναι ο σύζυγός σας;» είπε εκείνος την ίδια στιγμή, ψάχνοντας γύρω για τον Τζέιμι.

«Δεν ξέρω» είπα με απόλυτη ειλικρίνεια. «Τον ψάχνω.»

«Κυρία Φρέιζερ! Είστε καλά, αγαπητή μου κυρία;» Ο Λόιντ Στάνχοουπ πρόβαλε δίπλα στον αγκώνα μου, ίδιος με ζωηρό βραστό αυγό με τη νυχτικιά και το ξυρισμένο κεφάλι του, απρόσμενα στρογγυλό κι ασπριδερό χωρίς την περούκα.

Τον καθούσα ότι ήμουν καλά, και ήμουν, τώρα πια. Μόνο όταν είδα τον Στάνχοουπ και πρόσεξα ότι οι περισσότεροι κύριοι ήταν σε παρόμοια κατάσταση ένδυσης, συνειδητοποίησα ότι ο Ταγματάρχης φορούσε όλα τα ρούχα του, από την περούκα μέχρι τα παπούτσια με τις αγκράφες. Το πρόσωπό μου πρέπει να άλλαξε καθώς τον κοιτούσα, γιατί είδα τα φρύδια του να υψώνονται και το βλέμμα του να περνά από τα δεμένα μου μαλλιά μέχρι τα παπούτσια στα πόδια μου, καθώς παρατηρούσε κι εκείνος το ίδιο για μένα.

«Άκουσα να φωνάζουν “Φωτιά!” και σκέφτηκα μήπως είχε πάθει κανείς κάτι» είπα ψύχραιμα κι έδειξα την τσάντα. «Έφερα τα ιατρικά μου σύνεργα. Ξέρετε αν είναι όλοι καλά;»

«Απ’ όσο –» πήγε να πει ο Μακντόναλντ, αλλά πετάχτηκε πίσω θορυβημένος και με άρπαξε από το μπράτσο, για να με παρασύρει μαζί του. Η σκεπή υποχώρησε με έναν δυνατό θόρυβο και σπίθες εκτοξεύτηκαν ψηλά, λούζοντας το πλήθος στον κήπο.

Όλοι αναφώνησαν κι έκαναν πίσω. Ακολούθησε μια από εκείνες τις σύντομες, ανεξήγητες παύσεις, όπου όλοι στο πλήθος μένουν ξαφνικά ταυτόχρονα σιωπηλοί. Η φωτιά έκαιγε ακόμη σαν χαρτί που τσαλακώνεται, μέσα στο θόρυβο της όμως άκουσα μια μακρινή κραυγή. Ήταν γυναικεία, ψιλή και ραγισμένη, δυνατή, όμως και γεμάτη οργή.

«Η κυρία Κάμερον!» αναφώνησε ο Στάνχοουπ, ο Ταγματάρχης όμως έτρεχε ήδη προς το σπίτι.